

Nehémiás könyve 1-7. Fejezet

Nehémiás az első fejezet első versében bemutatja magát. Ez a könyv Arthasasztá király idejében játszódik, aki Eszter királynének a mostohafia volt. Ha a kronológiai sorrendet nézzük, akkor Eszter könyve Ezsdrás és Nehémiás előtt történt.

Nehémiásnak, Hakaljá fiának a története. A huszadik esztendő Kiszlév havában történt, amikor Súsán várában voltam,

A huszadik év azt jelenti, hogy ennek az Arthasasztá királynak a huszadik uralkodási évében.

hogy megérkezett hozzám egyik atyámfia, Hanáni, és vele együtt néhány Júdából való férfi. Kérdezősködtem tőlük a megmenekült júdaiakról, akik a fogság után megmaradtak, meg Jeruzsálemről.

A 7.-ik fejezetből azt is megtudjuk, hogy Nehémiásnak testvére volt Hanáni. Nehémiás a fogságban született, és ekkor már 90 év telt el amióta az első visszatelepülő zsidók Izraelbe visszatértek. Círus Kr.e. 536-ban adta ki a rendeletet a templom újjáépítésére, és most Kr.e. 445-ben járunk, ami azt jelenti, hogy kb. 160 évvel ezelőtt történt a fogságba vonulás Jeruzsálemből.

Nehémiás tehát sosem láthatta Jeruzsálemet, sem a templomot, mégis a szívében azonosul Jeruzsálemmel és a templommal. A 137.-ik zsoltár a fogságban íródott, és ezt olvashatjuk a soraiban:

*Ha megfeledkezem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem!
Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb öröömnek!*

Érdekes, hogy Isten milyen mélyen belesütötte Jeruzsálemet minden zsidó szívébe, még azokéba is, akik nem látták azt soha. Ez a szeretet a zsidókban van, és nem tehetnek ellene semmit, mert Isten helyezte ezt beléjük. Az Írásokban azt a parancsot kapták, hogy Jeruzsálem békességért imádkozzanak. A páska ünnepek alatt, a világon bárhol lennének, mindig ezt mondják: „Ebben az évben itt, jövőre Jeruzsálemben!” Minden zsidónak vágya és álma, hogy Jeruzsálembe menjen.

Valóban van Jeruzsálemben valami vonzó, valami különleges. Amikor először megpillantod, jön hogy sírjál, és azt érzed, hogy van itt valami Istenből, Aki azt mondta, hogy sohasem veszi le a szemét Jeruzsálemről.

Nehémiás egy igazi hazafi volt, és a szíve Jeruzsálemben volt, még akkor is, ha sohasem látta előtte a várost:

Elmondták nekem, hogy a megmaradtak, akik a fogság után maradtak meg, nagy bajban és gyalázatban vannak ott abban a tartományban. Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek el.

Amikor meghallottam ezeket, napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt,

Nehémiás igazi imaharcos volt, könyvének tanulmányozása közben érdemes megfigyelni az ő imáinak sorozatát. Nem mindig mondott hosszú imákat, volt amikor csak egy pillanata volt imádkozni, amikor a dolgok hirtelen történtek, de mindig az Úrhoz fordul imáiban:

és ezt mondtam: Ó URam, mennynek Istene, te nagy és félelmes Isten! Te hűségesen megtartod a szövetséget azokkal, akik téged szeretnek, és parancsolataidat megtartják.

Ezt az imáját Isten hűségének felismerésével kezdi, és elismeri, hogy Jeruzsálem pusztulása, és az emberek fogságba hurcoltatása Isten szavának hűséges megtartását mutatja. Elmondja, hogy az Úr előre figyelmeztette őket, hogy ha elhagyják Őt, akkor őket is el fogja hagyni az Úr.

Legyen figyelmes a füled, legyen nyitva a szemed, és hallgasd meg szolgálóid imádságát, aki most éjjel-nappal imádkozik előtted szolgálóidért, Izráel fiaióért. Vallást teszek Izráel fiaóinak a vétkeiről, amelyekkel vétkeztünk ellened. Vétkeztem én is és atyám háza népe is!

Nagy gonoszságot követtünk el ellened, mert nem tartottuk meg azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket szolgálóidnak, Mózesnek adtál.

Emlékezz vissza arra az ígéretra, amelyet kijelentettél szolgálóidnak, Mózesnek: Ha ti hűtlenek lesztek, én elszélesztelek benneteket a népek közé.

De ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataim, és teljesítitek azokat: még ha az ég szélén lennének is azok, akiket eltaszítottam közületek, onnan is összegyűjtöm és elviszem őket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevemnek lakóhelye.

Ugyanakkor arra is emlékezteti Istent, hogy ígéréteben elmondta, hogy ha megtérnek, akkor vissza fogja vinni őket a földre, és kéri, hogy áldja meg a népét, és mutassa meg szabadító erejét nekik.

Hiszen a te szolgálóid ők, és a te néped, akiket megváltottál nagy erőddel és hatalmas kezeddal!

Ó URam, legyen figyelmes a füled szolgálóid imádságára és szolgálóid imádságára, akik boldogok, hogy félhetik a te nevedet! Adj ma sikert szolgálóidnak, és add, hogy legyen hozzá irgalmas az az ember! Én ugyanis a király pohárnoka voltam.

A történet decemberben kezdődött, és most már áprilisban járunk.

Artahaszta király uralkodásának huszadik évében a Niszán hónapban történt: bor volt előttem, fölvettem a bort, és odanyújtottam a királynak. Nem szoktam szomorú lenni előtte, ezért így szólt hozzám a király: Miért szomorú az arcod? Hiszen nem vagy beteg! Nem lehet ez más, csak a szív szomorúsága! Ekkor én nagyon megijedtem, és ezt mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Hogyne volna szomorú az arcom, hiszen az a város, ahol őseim sírja van, rommá lett, és kapuit tűz emésztette meg! Akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a menny Istenéhez, majd ezt mondtam a királynak

Miközben beszél a királlyal Istenhez imádkozik, és kéri a királyt:

Ha jónak látja a király, és ha méltónak tartod rá szolgálodat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépítsem azt! A király így válaszolt, miközben a királyné mellette ült: Meddig tart az utazásod, és mikor térsz vissza? Mivel a király jónak látta, hogy elbocsásson engem, közöltem vele az időpontot.

Tizenkét évig volt Nehémiás Jeuzsálemben.

Majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, adasson nekem leveleket a Folyamon túli helytartókhoz, hogy engedjenek átutazni, amíg meg nem érkezem Júdába.

Adasson egy levelet Ászáfhoz, a királyi erdők őréhez is, hogy adjon nekem gerendának való fát a templomnál levő erődítésnek meg a város falának a kapuihoz, és ahhoz a házhoz, ahova én megyek. A király megadta ezt nekem Istenemnek hozzám való jóakarata folytán.

Ez a történelem egyik legfontosabb dátuma: amikor Arthaszta kiadta a rendeletet Nehémiásnak, hogy újjáépítse Jeruzsálemet. Dániel 9.-ik fejezetében ezt olvashatjuk:

Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra. Akkor véget ér a hitszegés, és megszűnik a vétek, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság. Beteljesül a prófétai látomás, és felkenik a szentek szentjét. Tudd meg azért, és értsd meg: Attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, hét hét fog eltelni a fejedelem felkenéséig. Azután még hatvankét hét,

Mindez összesen 483 évet jelent.

Kr.e. 445 március 14.-én Nehémiás megkapta a rendeletet, hogy újjáépítse Jeruzsálemet. Azért ez az egyik legfontosabb időpont az emberiség történelmében, mert ettől a naptól kezdve kiszámolható a Messiás eljövetelének

pontos napja. Isten Igéje megprófétálta 483 Babilóniai év (360 napos) múlva Jézus bevonult Jeruzsálembe, Kr.u. 32 április 6.-án.

Dániel pedig azt mondta tovább:

A hatvankét hét eltelte után megölik a felkentet, senkije sem lesz. Egy eljövendő fejedelem népe pedig elpusztítja a várost és a szentélyt. Elvégzett dolog, hogy pusztán álljanak a háború végéig.

Dániel tehát azt is megprófétálta, hogy Jézust megölik, és a népét szétszórják a világban, Jeruzsálemet pedig elpusztítják.

Amikor megérkeztem a Folyamon túli helytartókhoz, átadtam nekik a király leveleit. A király adott mellém a haderőből tiszteket és lovasokat is.

Meghallotta ezt a hóróni Szanballat és Tóbijjá, az ammóni szolga, és nagyon rosszallották, hogy jött egy olyan ember, aki Izráel fiainak a javát keresi.

A hóróni az egy moábi helységből valót jelent. Ezek mindenkit utáltak, akik a zsidókat segítették volna. Érdekes és tragikus, hogy sokan vannak ma is, akik utálják a zsidókat, de nem tudják, hogy miért. Ezért aztán azokat is utálják, akik szeretik, és segíteni akarják a zsidókat.

Miután megérkeztem Jeruzsálembe, és ott voltam három napig, elindultam éjszaka néhány emberrel. De senkinek sem mondtam meg, milyen cselekedetre indítja szívemet az én Istenem Jeruzsálemért. Még állat sem volt velem azon az állaton kívül, amelyen lovagolni szoktam.

Kimentem tehát éjjel a Völgy-kapun a Sárkány-forrás felé, majd a Szemét-kapuhoz, és megvizsgáltam Jeruzsálem várfalait, amelyeken rések voltak, és kapuit, amelyeket tűz emésztett meg.

Azután tovább mentem a Forrás-kapuhoz meg a Király-tóhoz. De mivel nem volt elég hely arra, hogy továbbmenjen az állat, amelyen ültem, ezért még akkor éjjel gyalog mentem föl a völgyből, és megvizsgáltam a várfalakat. Azután visszatértem, bementem a Völgy-kapun, és hazatértem.

Az előljárók nem tudták, hova mentem és mit tettem. Sem a júdaiaknak, sem a papoknak, sem az előkelőknek, sem az előljáróknak, sem a többi munkásnak nem mondtam még meg.

Ellenben ezt mondtam nekik: Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem rommá lett, és kapui tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket!

Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarátú volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához.

Minden család a fal egy bizonyos részét kezdte építeni. 12 kaput is kezdtek újraépíteni, és a harmadik fejezetben olvashatjuk a családok neveit, és a falak részeit, ahol ők dolgoztak.

A 4.-ik fejezetben:

Amikor Szanballat és Tóbijjá, továbbá az arabok, ammóniak és asdódiak meghallották, hogy Jeruzsálem várfalainak a javítása előrehaladt, és a réseket kezdik betömni, nagy haragra indultak,

Neh. 4.2

és mindnyájan egy akarattal összeesküdtek, hogy harcot indítanak Jeruzsálem ellen, és zavart keltének benne.

A Sátán gyakran zavarkeltéssel és csúfolódással akarja megakadályozni Isten munkáját. Ellenünk is ezt használja sokszor: „Ugyan már, ne mondd, hogy hiszel ezekben a mesékben...” Sajnos ez sokszor bejön, és mivel nem szeretjük, hogy csúfolódjanak, ezért elkedvetlenedünk Isten munkája közben.

Nehémiás azonban imádsággal válaszolt. Ő mindig imádkozott, akár a király előtt, akár az ellenségei előtt.

De mi imádkoztunk Istenünkhöz, és őrséget állítottunk ellenük védelmül éjjel-nappal.

Az imádságot nem a felelősségteljes cselekedetek helyett használták, és mi sem a cselekedetek kiváltására kellene használnunk azt. Isten azt várja tőlük, hogy cselekedjünk felelősséggel, és ne használjuk az imádságot a lustaságunk kiváltására. Isten azt várja tőlünk, hogy megcselekedjük a bölcs és előrelátó dolgokat, de mindvégig Őbenne bízunk.

Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az örök.

De az örök ennek ellenére felkelnek. Nem mondhatjuk, hogy Uram, Te vigyázd a várost, mi megyünk aludni. Ha viszont az Úr nincs az örökkel, akkor hiába őrködnek.

A júdaiak azonban ezt mondták: Megrokkant a teherhordók ereje, pedig sok a törmelék, és mi már nem tudjuk építeni a várfalat!

Elbátortalanodtak, és ez az egyik legveszélyesebb fegyver az ellenség kezében. Úgy tűnik, hogy az ellenség sok fegyverrel rendelkezik: kicsúfol, megtámad, elbátortalanít, és még sok más taktikája van arra, hogy eltántorítson Isten munkájának elvégzésétől. Tragikus dolog, amikor valaki az elbátortalanodás miatt megáll, és már nem végzi azt a munkát, amire Isten elhívta. Mindig sokan vannak, akik le akarnak beszélni arról, hogy bármit is tegyél Istenért: „Nem tudod, hogy ezt már sokan megpróbálták? Tíz éve ebbe mi is belebuktunk...”

Sokszor ez be is jön nekik, és megállítja Isten munkáját. Nehémiás így bátorította őket:

Majd szemlét tartottam, és eléjük állva ezt mondtam az előkelőknek, az előjáróknak és a nép többi részének: Ne féljetek tőlük! A nagy és félelmes ÚRra gondoljatok

A félelem gyógyírja mindig az, ha az Úrra gondolunk. Dávid azt mondja:
Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy

A félelem mindig előtör, amikor elfejtem az Urat:
Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem?
Azért, mert elfelejtettem, hogy Isten ül a trónon, elfelejtettem, hogy az Úr azt mondta, hogy sohasem hagylak el, sohasem tagadlak meg. Kiesett a tudatomból az Úr ereje és jelenlétének tudata, ezért aztán a félelem és a bátortalanság markolata meg a szívemet.

Ne féljetek tőlük! A nagy és félelmes ÚRra gondoljatok, és harcoljatok testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és otthonaitokért! Ellenségeink meghallották, hogy megtudtuk tervüket, és így Isten megghiúsította azt. Mi pedig mindnyájan visszatértünk a várfalhoz, mindenki a maga munkájához.

Attól a naptól fogva legényeimnek csak a fele végezte a munkát, a másik fele dárdával, pajzzsal, íjjal és páncéllal volt fölfegyverkezve. A vezetők pedig ügyeltek Júda egész népére.

A várfal építői, a teherhordók és a rakodók egyik kezükkel a munkát végezték, a másikkal pedig a kopját tartották.

Mindegyik építőnek a derekára volt kötve a kardja, úgy építettek. A kürtös pedig mellettem volt.

Akkor ezt mondtam az előkelőknek, az előjáróknak és a nép többi részének: A munka sok, és nagy területen folyik, és mi a várfalon elszéledve, messze vagyunk egymástól.

Ezért bárhol vagytok, ha a kürt hangját halljátok, gyűljetek ide hozzánk. Istenünk harcol értünk!

Így végeztük a munkát, miközben az emberek fele dárdával volt fölfegyverkezve, hajnalhasadástól a csillagok feljöttéig.

Érdekes, hogy Dániel próféciájában, amely Jeruzsálem felépítésének elrendeléséről és a Messiás eljövételéről szól, az is meg van írva, hogy a falat nehéz idők közepette építik fel. És ez így is volt. Az ellenség meg akarta akadályozni ezt, ezért egyik kezükben a kőműveskanál, másokban a dárda volt.

Ugyanakkor azt is megmondtam a népnek, hogy mindenki bent töltsse az éjszakát Jeruzsálemben a legényével együtt, és éjjel örködjenek, nappal pedig dolgozzanak.

Sem én, sem rokonaim, sem legényeim, sem az őrszemélyzet, amely engem kísért, nem vetettük le ruhánkat; még a vízhez is mindenki kopjával ment.

Egyetlen céljuk volt csak, és arra koncentráltak minden erejükkel.

Az 5.-ik fejezetben további problémák jelentkeznek, ezúttal belső problémák. Ha a Sátán ne tud legyőzni külső erők felhasználásával, akkor nekifog, és belső erővel fogja ezt megkísérelni. Gyakran a gyülekezet ellenségei nem az ateisták, nem az istentelenek a gyűlön kívülről, hanem az egyházon belül találhatók.

Általában az egész irigységből és kapzsiságból kezdődik: „Az a gyülekezet áldottabb, mint a miénk...” És elkezdődik a belső harc. Pedig azt gondolhatnánk, hogy az egyház felébred egyszer, és tudatába vési, hogy közös Úrért, közös Királyért dolgozó egységes test. Hallottam olyan pásztórról, aki arra figyelmeztette gyülekezetének tagjait, hogy ne menjenek a Calvary-ba. Semmi baj, amúgy sincs már több helyünk.

Én azonban nem aggódom, ha más gyülekezetbe akartok menni, és Istennek adok hálát, hogy a Calvary Chapel-ből jövő emberek megtöltik a környék összes gyülekezeteit, mert bárhová mennek magukkal viszik Jézus Krisztus szeretetét, amely ébredést okoz mindenfelé. Számomra nagyon izgalmas az, hogy Isten munkálkodik, és hatalmas tragédia, hogy az egyház nem gondolja azt, hogy együtt kellene küzdjünk Krisztus ügyéért.

Az a bajunk, hogy tévesen határoztuk meg az ellenséget. Hisz az ellenségünk nem a szomszédos gyülekezet, amelyet hatalmasan megáldott Isten. Ez egy öröm és egy áldás, amiért Istent kellene dicsérsjünk, nem pedig irigykednünk, hogy az Úr miért dolgozik olyan nagyszerűen közöttük. „De ezek baptisták!” Isten szereti a baptistákat is, a nazarénusokat, és még minket is. Fel kell ismerjünk, hogy ez egy test, és amikor egyik testrészt felemelkedik, akkor ez mindenki felemelkedését, áldását jelenti. Hisz a Királyság áldatik meg, és én is a Királyság része vagyok.

Mennyire hálás vagyok azért a napért, amikor Isten megmentett a szűklátókörű szektáskodástól, és megegedte, hogy az egész testet lássam! Így nem kell többé irigykedjek azért, mert egy másik gyülekezet növekedik, és áldásokat kap. Inkább teljes szívemből örülhetek, hogy Isten Királysága növekszik. Teljes őszinteséggel mondhatom, habár csak Isten ismeri igazán a szívemet, hogy Isten minden nagy munkájában örvendezem, amit országszerte végez. Örülök annak, hogy az emberek Jézus Krisztushoz fordulnak ezen munkák következtében.

Istent dicsőítem ezekért a munkákért, még akkor is, ha nem értek teljesen egyet a módszereikkel, a tanításaik egyes részével. Nem engedhetem meg azonban, hogy ilyen kicsinyes különbségek miatt ne örvendezek annak, hogy Isten arra használja őket, hogy az emberek megtérjenek Isten Királyságába.

Pál azt mondta, hogy voltak emberek Rómában, akik különböző okok miatt hirdették Krisztust. De ő azt mondta, hogy nem érdekel a motivációjuk, a lényeg az, hogy Krisztus hirdettetik, hála Istennek. Ez kell legyen a mi hozzáállásunk is.

Nehémiásék következő problémája tehát már nem Tóbíjjá és Szanballat, vagy a külső erők, hanem a belső erők. A Sátán gyakran nemcsak megosztásokkal támad belülről, hanem sok steril ötlet bevezetésével is. Ezek a steril tanítások gyakran tönkreteszik egy ember gyümölcsöző munkáját, és ezáltal az emberek sterillé válnak, többé nem tudnak új gyümölcsöket termelni.

Ezek a lelki sterilitást okozó tanítások önmagukban véve nem annyira gonoszak, de a hatásuk megóv attól, hogy további gyümölcsök legyenek Jézusban. Ezek a tanítások főleg saját magunkat helyezik középpontba, saját éretlenségemet, méltatlanságomat vizsgálják. Azt bizonygatják, hogy még nem vagyok elég érett ahhoz, hogy másokat pásztoroljak, ezért aztán nem szabad biznyságot tegyek másoknak, amíg az én pásztorom ki nem jelenti, hogy megértem a feladatra.

Mi ennek a következménye? Az, hogy megakadályozza a biznyságtételeimet, és sterilitást okoz. Az ilyen csoportok már csak önmagukat etetik, és többé nem tudnak világítani a közösségnek. Elkezdnek foglalkozni az ördögök kiűzésével, démonok hajkurászásával. Befelefordulók lesznek, csak egymás közt léteznek, és a végeredmény a totális elbutulás lesz, majd sterillé válnak, és többé már nem tudnak egészséges bárányokat nemzeni.

Közben erősen zúgolódní kezdett a köznép és az asszonyok júdai honfitársaik ellen.

Voltak, akik ezt mondták: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokan vagyunk. Gabonát kell kapnunk, hogy ehessünk és éljünk!

Voltak, akik meg ezt mondták: Zálogba kell adnunk mezőinket is, szőlőinket is, házainkat is, hogy gabonát tudjunk venni az éhínségben.

Voltak olyanok is, akik ezt mondták: Mezőnkre és szőlőnkre pénzt kellett kölcsönvennünk, hogy adót fizethessünk a királynak.

És bár a mi testünk éppen olyan, mint honfitársaink teste, és a mi fiaink éppen olyanok, mint az ő fiaik, mégis rabszolgáknak kell eladnunk fiainkat és leányainkat. Vannak is már így eladott leányaink, de mi tehetetlenek vagyunk, mert mezőnk és szőlőnk már a másé.

Amikor panaszkodásukat és ezeket a dolgokat meghallottam, nagy haragra indultam,

és miután magamban meghánytam-vetettem a dolgot, felelősségre vontam az előkelőket meg az előjárókat, és ezt mondtam nekik: Ti kiuzsorázzátok honfitársaitokat! Azután nagy gyűlést tartottam ügyükben,

ahol ezt mondtam nekik: Mi tehetségünk szerint visszavásároltuk júdai honfitársainkat, akik eladták magukat a pogány népeknek. Ti pedig eladjátok honfitársaitokat, mert őik kénytelenek nekünk eladni magukat. Azok pedig hallgattak, és nem találtak szavakat.

A gazdagok visszaéltek helyzetükkel, és a szegények elnyomása árán egyre jobban meggazdagodtak. Nehémiás pedig kikelt az uzsorakamatok ellen, és megparancsolat nekik, hogy engedjék szabadon a rabszolgákat.

Akkor ezt mondtam: Nem helyes, amit ti műveltek. Hát nem akartok Istenünk félelmében élni, hogy ne gyalázzanak bennünket a pogány népek, a mi ellenségeink?!

Hiszen én, rokonaim és legényeim is, kölcsönöztünk nekik pénzt és gabonát. Mi elengedjük nekik ezt a tartozást.

Ti pedig adjátok vissza nekik még ma mezeiket, szőlőiket, olajfakertjeiket és házaikat, sőt a kölcsönadott pénznek, gabonának, bornak és olajnak a kamatát is!

Azok így feleltek: Visszaadjuk, nem követelünk tőlük semmit! Úgy teszünk, ahogyan te kívánod. Ekkor összehívtam a papokat, hogy eskessék meg őket, hogy így fognak eljárni.

Majd kiráztam ruhám ráncait, és ezt mondtam: Így rázzon ki Isten minden embert a házából és vagyonából, és ilyen kirázott és üres legyen mindenki, aki nem teljesíti ezt az ígéretet! Az egész gyülekezet áment mondott rá és dicsérte az URat. A nép pedig eszerint járt el.

Nehémiás nagyszerű példát mutatott az embereknek, mert semmilyen fizetést, adót nem szedett a néptől, hanem egész végig ellátta magát az ő erőforrásaik nélkül. Az előző kormányzók mind a nép pénzéből éltek, de Nehémiás megmutatta, hogy a szíve vágya volt ez a munka, és ez volt az ő elhívása.

Attól a naptól fogva, hogy Artahasztá király Júda országának a helytartójává nevezett ki, uralkodása huszadik évétől a harminckettedik évéig, azaz tizenkét éven át, nem ettük a helytartónak járó kenyeret, sem én, sem rokonaim.

A korábbi helytartók viszont, akik előttem voltak, megterhelték a népet, mert kenyérért és borért több mint negyven ezüst sekelt szedtek be tőlük, és legényeik is hatalmaskodtak a népen. De én nem tettem így, mert istenfélő vagyok.

Ennek a várfalnak az építésénél magam is dolgoztam, mezőt nem szereztem, és a legényeim mind részt vettek a közös munkában.

Az én asztalomnál étkeztek a júdaiak, a százötven előljáró meg mindazok, akik a körülöttünk levő pogány népek közül jártak be hozzánk.

Az én költségemre készítettek el naponként egy ökröt, hat kövér juhot és szárnyasokat, és tíznaponként mindenféle bor is volt bőségesen. De én nem követeltem a helytartónak járó kenyeret, mert nehéz munkát kellett végeznie a népnek.

Tartsd emlékezetben, Istenem, az én javamra mindazt, amit ezért a népért tettem!

Nehémiás eggyel továbblépett annál, mint amit én bármikor meg mertem volna tenni. Sohasem kértem az Urat, hogy azért áldjon meg, mert én jót cselekedtem.

Mindig csak azt mondom, hogy a Te irgalmad és kegyelmed alapján emlékezz meg róla, Uram, mert Te kegyelmes és irgalmas vagy! Sohasem megyek Isten elé az én jóságom vagy jó cselekedeteim alapján, hanem az Ő kegyelme és irgalma alapján.

Persze, vannak olyan időszakok, amikor valami nagyon jót cselekedtem, és akkor kísértést érzek arra, hogy ezek alapján lépjek Isten elé. Ilyenkor viszont sietnem kell, mert lehet, hogy tíz perc múlva már az egészet el fogom rontani. Ezért aztán inkább jövök az Ő kegyelme és irgalma alapján, mert ez sosem változik, és az ajtó sohasem csukódik be előttem.

Nehémiás hatalmas munkát végzett, és arra kérte az Urat, hogy megemlékezzen róla ennek alapján. De az ellenségei még mindig nem adták fel.

Amikor hírül vitték Szanballatnak, Tóbijjának, az arab Gesemnek és többi ellenségünknek, hogy fölépítettem a várfalat, és nem maradt rajta egyetlen rés sem, csak még ajtószárnyakat nem állítottam a kapukba, ezt az üzenetet küldte nekem Szanballat és Gesem: Jöjj, találkozzunk Kefirimben, az Ónó-völgyben! Ők ugyanis merényletet terveztek ellenem. Ezért követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkát kell végezni, ezért nem tudok elmenni. Félbemaradna a munka, ha abba hagynám, és hozzátok mennék.

Négyszer is küldtek nekem ilyen üzenetet, de én ugyanúgy feleltem nekik. Akkor Szanballat ötödször is hasonló üzenetet küldött nekem legényével, nyílt levéllel a kezében,

amelyben ez volt írva: A pogány népek között az a hír járja, és Gasmu is mondja, hogy te és a júdaiak föl akartok lázadni, ezért építetted a várfalat. A szóbeszéd szerint te akarsz a királyuk lenni.

Sőt prófétákat bízál meg, hogy hirdessék rólad Jeruzsálemben: Király van Júdában! Még a királynak is hírül vihetik ezt a szóbeszédet. Ezért jöjj, és tanácskozzunk egymással!

Tudjuk, hogy Nehémiás igen jóban volt Arthasasztá királlyal, aki megbízott benne, de ha egy ember egy ideig hiányzik a király környezetéből, a király nem tudhatja biztosan, hogy a rossz hírek igazak lehetnek-e vele kapcsolatban. Nehémiás ennek ellenére nem állt meg a munkával és nem ment el hozzájuk.

Én azonban ezt üzentem neki: Nem történt semmi olyasmi, amit te állítasz, csak magadtól találtad ezt ki.

Mindenki meg akart bennünket félemlíteni, mert azt gondolták: Majd elmegy a kedvük a munkától, és nem készül az el. - Azért te erősíts engem!

Nehémiás Istent kérte meg, hogy megvédje, és fontos, hogy mi is engedjük, hogy Ő legyen a mi védelmünk. Ha viszont saját magunk védekezünk, akkor gyakran történik meg, hogy Ő nem fog megvédeni, mert ránk bízta a dolgot. De annyira beleélheted magad ebbe a védekező taktikába, hogy egész életedben

csak azzal foglalkozol, hogy minden veled kapcsolatos igaz és hamis történetet helyre kell igazítsál.

Ha tudátok, hogy milyen történetek kerigenek rólam, a magánrepülőimről, a yachtjaimról! Az unokámnak igaz, hogy van egy kis elemmel működő hajója, amit a medencében úsztat, de ez a legközelebbi dolog, amelyet az én yachtomnak lehetne nevezni, és ez is az unokámé.

A Jehova Tanui, a mormonok mind mind a saját változatukat adják elő rólam, amikor bekopognak a házakba, mivel mi vagyunk a legnagyobb fenyegetés számukra a környéken, mert mi Isten Igéjét tanítjuk. Az igazság mindig a hazugság legnagyobb ellensége, akárcsak a fény a sötétségnek. Mivel az Isten Igéjét tanítjuk, ezért számukra ez nagyon kemény. Amikor ti bibliai alapon kérdőre vonjátok őket akkor gyakran elhangzik a kérdés: „Oh, a Calvary-ba jártok?” És elkezdik a kis történetüket Chuck Smith-ről.

Ha én elkezdeném kinyomozni ezeket a történeteket, és levadászni a szerzőket, egész életemet ezzel tölthetném, és az ellenség nagyon örülne ennek, mert nem lenne időm az Isten Igéjének tanulmányozására, nem lenne időm felkészíteni a szívemet Isten jelenlétében, hogy táplálhassalak titeket. Az ellenség titeket is nagy élvezettel szeretne elvonni attól, hogy az Urat szolgáljátok, és ehelyett egész idő alatt a hazugságok és kihívások elleni falat építenétek.

Nehémiást is rémtörténetekkel akarták eltéríteni, de ő hazugságnak nevezte a dolgokat, és folytatta Isten munkáját.

Azután elmentem Semajának, Delájá fiának, Mehétabél unokájának a házába, aki be volt zárkózva. Ezt mondta: Találkozzunk az Isten házában, a templom belsejében, és zárjuk be a templom ajtóit, mert el fognak jönni, hogy meggyilkoljanak téged, mégpedig éjjel jönnek el, hogy meggyilkoljanak.

Én azonban ezt feleltem: A magamfajta embernek illik-e menekülni? Az olyan ember, mint én, nem mehet be a templomba, hogy életben maradjon! Nem megyek!

Mert felismertem, hogy nem Isten küldte, hanem azért mondta rólam ezt a próféciát, mert fölbérelte Tóbijjá és Szanballat.

Azért bérelték föl, hogy félelmemben így cselekedjem, és vétkezzem, azután rossz híremet költsék és gyalázzanak.

Gyakran helytelenül cselekszünk a félelem nyomása alatt. A félelem rossz tanácsadó, és ezért megpróbálták, hogy Nehémiás szívébe is félelmet keltsenek. Isten véd engem, miért kellene elbűjjak? - kérdezi Nehémiás.

Ne feledkezz meg, Istenem, Tóbijjának és Szanballatnak a tetteiről, se Nóadjá prófétanőről, se a többi prófétáról, akik meg akartak félemlíteni engem!

A Sátán nagyon gyakran használja fel a félelmet, mert a félelem a hit ellensége. Szerintem ezek ketten kizárják egymást. Ha félsz, akkor nincs hited, ha hited van, akkor nem félsz. Ahol a félelem átveszi az irányítást, onnan a hit eltávozik. Nehémiás bátorította az embereket, hogy ne féljenek, mert Isten vigyáz rájuk, és ezt a saját életében is gyakorolta. Persze, megteesszük az elővigyázatossági lépéseket, de nem félelemből cselekszünk, ezért ő sem vonult be a templomba félelemből.

A várfal Elül hónap huszonötödikére, ötvenkét nap alatt készült el.

A város újjáépítése több évet vett igénybe, de most már legalább az ellenségeiktől védte őket a fal, és csak a kapukat kellett behelyezni.

Amikor ezt meghallották ellenségeink, félni kezdtek a körülöttünk élő népek, és nagyot estek saját szemükben, mert fölismerték, hogy Istenünk segítségével lehetett véghezvinni ezt a munkát.

Azokban a napokban a júdai előkelők is sokat leveleztek Tóbbijjával, Tóbbijá meg velük.

Júdában ugyanis sokan eskü révén álltak kapcsolatban vele. Ő Sekanjának, Árah fiának volt a veje; a fia, Jehóhánán pedig Mesullámnak, Berekjá fiának a leányát vette el.

Jótetteit is emlegették előttem, és az én beszédeimet hírül vitték neki. Tóbbijá pedig leveleket küldött, hogy megfélemlítsen engem.

Amikor fölépült a várfal, fölszereltetem az ajtószárnyakat, és szolgálatba állították a kapuőröket, az énekeseket és a lévitákat.

Jeruzsálem parancsnokává testvéremet, Hanánit és Hananját, a várnagyot neveztem ki, mert ő megbízhatóbb és istenfélőbb volt sok embernél.

Hanáni volt az, aki hírül vitte Nehémiásnak Jeruzsálem szomorú állapotát Perzsiába.

Meghagytam nekik, hogy ne nyissák ki addig Jeruzsálem kapuit, amíg melegen nem süt a nap, és amikor még őrt állanak, csukják be az ajtókat, és zárják be. Jeruzsálem lakói közül őrségeket kell fölállítani, egyeseket az őrhelyeken, másokat saját házuk előtt.

Az 5.-ik verstől kezdve Ezsdrás könyve 2.-ik fejezeténk ismétlését olvashatjuk, egy listát azokról az emberekről, akik az elején visszatértek, amikor Círus majdnem 50.000 embert engedett haza.

Nehémiás könyve 8-13. Fejezet

Jeruzsálem falait minden ellenállás ellenére rekord idő alatt, 52 nap alatt állították helyre.

A 8.-ik fejezet:

Akkor az egész nép egy emberként összegyűlt a Vizi-kapu előtt levő téren, és azt mondták az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza elő Mózes törvénykönyvét, amelyet az ÚR adott Izráelnek.

A hetedik hónap első napján tehát odavitte Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet elé, amely olyan férfiakból és nőkből állt, akik mindnyájan meg tudták érteni a hallottakat.

Fölolvasta azt a Vizi-kapu előtt levő téren virradattól délig, azok előtt a férfiak és nők előtt, akik meg tudták azt érteni. Az egész nép figyelem mel hallgatta a törvénykönyvet.

Az írástudó Ezsdrás erre a célra készült szószéken állt, mellette pedig jobb felől Mattitjá, Sema, Anájá, Úrijjá, Hilkijjá és Maaszéjájá, bal felől pedig Pedájá, Misáél, Malkijjá, Hásum, Hasbaddáná, Zekarjá és Mesullám állt.

Ezsdrás az egész nép szeme láttára nyitotta föl a könyvet, mert az egész népnél magasabban volt. Amikor fölnyitotta, fölállt az egész nép.

És amikor Ezsdrás áldotta az URat, a nagy Istent, az egész nép fölemelt kezekkel mondta rá: Ámen! Ámen! Azután meghajoltak, és arccal a földre borultak az ÚR előtt.

Nagyszerű ez a jelenet, amint az emberek összegyűltek, Ezsdrás feláll egy fapulpitusra, és reggeltől délig olvassa nekik az Úr törvényét. Dél körül, pedig áldani kezdte az URat, mire a nép válaszolt: Ámen, Ámen! Az ámen azt jelenti, hogy „úgy legyen”.

A zsidók nagyon odaadóan dicsőítik Istent. Érdekes megfigyelni őket a Sirató-falnál. Nem tudom, hogy ez egy tanult viselkedésforma, vagy valami, ami belülről fakad, de miközben olvassák az imakönyvüket, állandóan hajlonganak, egyre magasabb hangon és egyre gyorsabban olvasnak.

Péntek esténként a Sabbath kezdetén, a fiatal emberek kijönnek a zsidó iskolákból, és négyessével összefogózkodnak, egymás vállára téve kezüket, és énekelve jönnek lefelé az utcákon. Lejönnek a Templom nyugati faláig, és ott elkezdnek körbe táncolni és dicsőítő énekeket énekelni az Úrnak, majd visszamennek összefogózkodva az iskolába.

a lévíták magyarázták a népnek a törvényt, miközben a nép a helyén állt. Szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat.

Ez itt a kulcsa a dolgoknak, hogy olvasták és megmagyarázták a népnek a felovasottak értelmét. A mai egyház egyik legnagyobb szüksége, hogy Isten Igéjét olvassák és magyarázzák, mégis nagyon kevés helyen teszik ezt. Az Új Testamentumban olvassuk, hogy *Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.* De nagyon nehéz egy ilyen gyülekezetet találni. Az Egyesült Államok különböző részeiről folyamatosan kapunk leveleket, hogy küldjünk egy tanítót a Calvary-ból, mert sok embercsoport van, aki csak egyszerűen az Igét akarják hallani és annak tanítását, de nem találnak saját környezetükben egy olyan gyülekezetet, amely ezt teszi.

Elég nehéz megérteni, hogy miért van ez így, mert hisz maga az egyház erről kellene szóljon: olvasni és megértetni az emberekkel Isten Igéjét. Ti nem kell elsajátítsátok sem az én filozófiámat, sem más emberek filozófiáját, hisz a filozófiát megtanulhatjátok az egyetemen. Arra van szükségetek, hogy megtanulhassátok, mit jelentett ki Isten az életről, az élet értelméről, céljáról, és módjáról.

Akkor Nehémiás királyi helytartó és az írástudó Ezsdrás pap meg a lévíták, akik magyaráztak a népnek, így szóltak az egész néphez: Az ÚRnak, a ti Isteneteknek szent napja ez. Ne gyászoljatok, és ne sírjatok! Ugyanis az egész nép sírt, amikor hallgatta a törvény szavait.

Majd ezt mondták nekik: Menjetek, egyetek jó falatokat, igyatok édes italokat, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunknak szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek!

A lévíták így csitítgatták az egész népet: Csillapodjatok, mert szent ez a nap, és ne bánkódjatok!

Az Ige olvasása és magyarázata következtében az embereknek lelkiismeret furdalása lett, mert rájöttek, hogy mennyire elbuktak Isten törvényeinek betartását illetően, és sírni kezdtek. Gyönyörű dolog megfigyelni Isten Lelkének munkálkodását az emberek szívében, és látni, hogy az Isten Igéje mennyire erős és élő, élesebb minden kétélű kardnál, és képes a lélek és a szellem közé vágni.

A lévíták csitítgatni kezdték az embereket, mert azt mondták, hogy ez egy ünnepnap, amikor megújítják az Istennel kötött szövetséget. A visszatérés és a visszaállítás napja ez.

Az Úr öröme hatalmas erőt adhat nekünk! Isten szándéka az, hogy életetek örömteli legyen. Ez az Ő akarata számotokra! Péter kimondhatatlan örömről és dicsőségről beszél. Jézus azt mondta, hogy „örömötök teljes legyen.”

Mennyire félreismerjük Istent, ha azt hisszük, hogy Ő nehéz terheket akar ránk helyezni, hogy csak valahogy végigöröljük az életet, és hogy éppen csak átérjünk a másik oldalra. Isten nem azt akarja, hogy nehezen bírjuk ki, hanem, hogy élvezzük az utat, és az Ő öröme erősítsen meg minket.

Ekkor elment az egész nép, hogy egyenek, igyanak és másoknak is juttassanak belőle, és nagy örömnepet tartsanak, mert megértették mindazt, amire oktatták őket.

Milyen hatalmas öröm kell megtöltse a szíveteket, amikor hazaindultok a gyülekezetből úgy, hogy megértettétek Isten Igéjét.

Az Új Testamentumban arról olvasunk, hogy terjedt az Ige minden felé, és „nagy öröm volt abban a városban”, Isten Igéjének megértése nyomán.

Másnap azután összegyűltek az egész nép családfői, a papok és a lévíták az írástudó Ezsdrásnál, hogy jól megértsék a törvény szavait.

Első nap mindenki összegyűlt: férfiak, asszonyok, és azok a gyerekek, akik már megértették az Igét és a magyarázatokat. A második napon a vezetőket gyűjtötték össze, hogy őket tanítsák Isten törvényeire.

Ekkor megírva találták a törvényben, amelyet az ÚR Mózes által adott, hogy a hetedik hónapban levő ünnepen lombosátrakban kell lakniuk Izráel fiainak.

Kihirdették, és közhírré tették minden városban és Jeruzsálemben is: Menjetek ki a hegyekbe, és hozzatok olajfa-, vadolajfa-, mirtusz- és pálmaágakat, meg más sűrű lombú faágakat, és készítsetek lombosátrakat, ahogyan meg van írva.

Kiment azért az egész nép, ágakat hoztak és lombosátrakat készítettek maguknak, mindenki a háza tetején vagy az udvarán, és az Isten háza udvarán, a Vízi-kapu terén és az Efraim-kapu terén.

Lombosátrakat készített tehát a fogságból hazatért egész gyülekezet, és lombosátrakban lakott. Bizony nem tettek így Izráel fiai Józsuének, Nún fiának az ideje óta egészen eddig.

Ez a sátoros ünnep volt, amely a zsidó naptár hetedik hónapjában zajlik. Mózes törvénye szerint ezekben a lombokból készített sátrakban kellett lakjanak hét napon keresztül. Úgy kellett elkészíteni ezeket a sátrakat, hogy a szél keresztülfújhasson rajta, hogy este, amikor lefekszenek, akkor láthassák a csillagokat. Az egésznek az volt az célja, hogy emlékeztesse őket arra, hogy Isten hogyan tartotta meg atyáikat a 40 éves pusztai vándorlás során.

Miután beköltöztek az Igéret földjére házakban kezdtek lakni, és azért, hogy emlékezzenek a vándorlás nehézségeire, ezekben a lombosátrakban kellett éljenek egy hétig. Ugyanakkor ez az ünnep emlékeztette őket arra is, hogy Isten hűségesen megtartotta az ígéretét, behozta őket arra a földre, amelyet atyjuknak, Ábrahámnak ígért.

Krisztus idejében is ünnepelték ezt az ünnepet. A Templom-hegyről naponta jöttek le a papok a silói tóhoz, ahol megtöltötték a víztartóikat vízzel, majd énekelve mentek fel a lépcsőkön a Templom-hegyre. Az emberek összegyűltek dicsőíteni Istent, és amikor a papok felértek a hegyre, akkor kiöntötték a vizet a

földre, ami arra emlékeztette őket, hogy Isten miként fakasztott vizet a sziklából a vadonban atyáiknak. Mindezt hét napon keresztül minden nap megismételték, és a nyolcadik napon már nem mentek le a tóhoz, nem öntötték ki a vizet, ami azt jelképezte, hogy Isten behozta őket egy olyan földre, ahol van elég víz, ahol nincs már többé szükség a sziklából fakadó csodára.

A Biblia szerint Jézus a sátoros ünnep utolsó napján Jeruzsálemben tartózkodott, és azt kiáltotta, hogy „ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyon.” Ez volt az a nap, amikor nem mentek a papok a silói tóhoz. Jézus a sziklának mondta magát, amiből az élet vize folyik.

Mind a mai napig sok tradicionális zsidó lombsátort épít a háza mellé, kiköltözik egy hétre a lombsátor ünnep alatt.

A zsidók három nagy ünnepe a páska, a pünkösd és a sátoros ünnep. Mind a három ünnep során a zsidó férfiak el kellett jöjjenek Jeruzsálembé, hogy Isten előtt jelentkezzenek. Nagy ünnep, nagy lakoma volt egy-egy ilyen alkalom.

Mindhárom ünnepnek prófétikus jelentése is volt. Ezek közül kettő már beteljesedett. A páska a megöletett bárányra emlékszik, amelyet azért öltek meg, hogy az elsőszülöttek megmeneküljenek a haláltól. Ez az Isten Bárányának előképe volt, Aki megöletett, hogy nekünk életet adjon örökre. Ennek fényében nagyon jelentős volt, hogy Jézust a páska alatt feszítették keresztre, hogy beteljesítse ezen ünnep prófétikus jelentését.

A pünkösd az első gyümölcsök ünnepe volt. 50 nappal a páska ünnep után kimentek az emberek a mezőre, levágták a gabonát a földjeik négy sarkából, kérébe kötötték és Istennek áldozták, és azt mondták Neki: Uram, itt van a betakarítás első gyümölcse, ezt Neked adjuk. Ezért volt nagy jelentősége annak, ami Jézus mennybemenetele után történt:

Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen,

hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek.

Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre.

Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.

Ezután háromezer lélek csatlakozott a gyülekezethez, és ezek voltak Isten dicsőséges aratásának első gyümölcsei az egyházban, Jézus Krisztus mennyasszonyában.

A sátoros ünnep kettős jelentőségű: emlékeztet a 40 éves vándorlásra, és arra, hogy Isten megtartotta ígéretét, és behozta őket az Igéret földjére.

A föld egy hosszú pusztai vándorlason vesz részt, és Isten meg fogja tartani az ígéretét. Péter azt mondja, hogy *az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek, és ezt kérdezzük: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.” Mert rejtve marad előttük, szándékosan meg is feledkeznek róla, hogy egek régóta voltak, és föld is, amely vízből és víz által állt elő az Isten szavára. Ez által az isteni szó által az akkori világ özönvízzel elárasztva elpusztult, a mostani egek és a föld pedig ugyanezen szó által megkímélve megmaradtak, hogy tűznek tartassanak fenn az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára. Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap. Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.*

A föld hosszú vándorúton vesz részt, de hamarosan Isten dicsőséges jelenlétébe fogunk kerülni, a megígért Királyság és a megígért kor elkerülhetetlenül el fog jönni. Meg vagyok győződve, hogy amikor Jézus eljön, hogy megalapítsa az Ezeréves Királyságot, akkor azt a sátoros ünnep alatt fogja megtenni, hogy ezáltal beteljesítse a harmadik nagy zsidó ünnep értelmét. Ezért én úgy gondolom, hogy Jézus október hónapban fog visszatérni a földre, de előtte 7 évnek kell legalább eltelnie, mert ennek a hétéves időszaknak be kell teljesednie Izrael nemzetén.

Nap-nap után olvasták az Isten törvénykönyvét, az első naptól az utolsó napig. Hét napig ünnepeltek, a nyolcadik napon pedig előírás szerint záróünnep volt.

A 9.-ik fejezetben:

Ennek a hónapnak huszonnegyedik napján összegyűltek Izrael fiai, és böjtöltek, zsákba öltöztek, és port hintettek magukra. Az Izrael utódai közül valók elkülönültek minden idegentől, azután előállva vallást tettek vétkeikről és őseik bűneiről. A helyükön állva a nap negyed részén át olvasták Istenüknek, az ÚRnak a törvénykönyvét, a negyed részén át pedig vallást tettek, és leborultak Istenük, az ÚR előtt.

Érdekes, hogy mennyire kezdünk izegni-mozogni egy fél óra után még ezekben a kényelmes székekben is. Ezek az emberek fél napon keresztül álltak!

Azután fölállt a lévíták emelvényére Jészua, Báni és Kadmiél, Sebanjá, Bunni és Sérébjá, Báni és Kenáni, és hangos szóval kiáltottak Istenükhöz, az ÚRhoz.

Majd ezt mondták a lévíták, Jésúa, Kadmiél és Báni, Hasabnejá, Sérébjá és Hódijjá, Sebanjá és Petahjá: Jöjjetek, áldjátok Isteneteket, az URat örökkön örökké! Áldják dicső nevedet, amely magasztosabb minden áldásnál és dicséretnél!

URam, te vagy egyedül! Te alkottad az eget, az egek egeit és minden seregüket, a földet és mindent, ami rajta van, a tengereket és mindent, ami bennük van. Te adsz életet mindnyájuknak. Előtted borul le az ég serege.

Pál azt mondja a Kolossébeliekhez írt levelében Jézusról, hogy *Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn.*

Az egész univerzum Jézus által tartatik össze. Az elektromosság törvénye szerint a azonos töltésű részecskék taszítják, különböző töltésű részecskék pedig vonzzák egymást. Próblijátok csak két mágnes pozitív oldalait egymáshoz illeszteni – nem fog sikerülni.

Hatalmas taszító erő rejtőzködik a pozitív töltésű protonokban. Ha volna egy evőkanalad tele protonokkal az Északi sarkon, és egy evőkanál proton a Déli sarkon, akkor olyan hatalmas taszító erő jönne létre a két sarok között a 12.000 km-nyi távolság ellenére is, hogy 3000 tonnányi erő kifejtésre volna szükség, hogy ezek a protonok megmaradjanak a sarkokon.

Tudjuk, hogy egy atom nukleuszában pozitív töltésű részecskék vannak egybentartva. De hogyan lehetséges ez? A tudósok nukleáris ragasztónak nevezik ezt. Ugyanakkor felfedezték, hogy az atom nukleuszát fel lehet bontani, ha lassan mozgó neutronokkal bombázzák, és ekkor ezek a pozitív töltésű részecskék a tulajdonságuknak megfelelően taszítani kezdik egymást, és így jött létre az atomrobbanás. Hatalmas robbanás következik be annak következtében, hogy a pozitív töltésű atomok a valós tulajdonságaiknak megfelelően viselkednek.

Ha ekkor erőt lehet felszabadítani, akkor ez azt jelenti, hogy legalább ekkora erőre van szükség ahhoz, hogy azt állandóan egybe tartsa valami a protonok saját tulajdonságai ellenére. Ha az egész anyagi világ a benne levő természetes törvényeknek megfelelően reagálna, és a benne levő pozitív atomok elkezdenék egymást taszítani, abban a pillanatban az egész világ egy pillanat alatt felrobbana. De van egy erő, amely az egészet összetartja. Csak gondoljatok bele, hogy mekkora erő szükséges ahhoz, hogy ezt az egész világegyetemet fenntartsa!

A hirosimai atombomba fúziós magja kb. egy egyforintos nagyságú anyag volt, és mégis milyen hatalmas pusztítást végzett az a néhány atommag, amikor a tulajdonságának megfelelően reagálhatott. Mekkora erő lehet ezeket

összetartani. A lévíták felismerték ezt az erőt, Pál azt mondta, hogy Ő tartja össze az egészet.

Francis Schaffer azt mondta, hogy eljött az idő, amikor már nem mondhatjuk csak úgy egyszerűen, hogy Isten ezt tette, vagy Isten azt tette, mivel nagyon sok isten-változat létezik az emberek fejében. Ha kimondjuk az Isten szót, akkor az emberek ezekre az általuk elképzelt isten-változatokra gondolnak, amelyek teljesen ellentétesek lehetnek a te Istenről hitt gondolataiddal.

JAVITVA 41:04

Lehet, hogy valaki rózsát szagolgat, és azt mondja, ez a rózsa isten. Amikor kimondjuk az Isten szót, akkor ő erre a rózsára fog gondolni. Ezért meg kell határozzuk Istent, Aki az ég és a föld teremtője. Abban az időben is sok istent imádtak: Baált, Moleket, mammont, stb. Ezért aztán világosan meghatározták, hogy Ki az az Isten, akit ők imádnak:

*Áldják dicső nevedet, amely magasztosabb minden áldásnál és dicséretnél!
URam, te vagy egyedül! Te alkottad az eget, az egek egeit és minden seregüket,
a földet és mindent, ami rajta van, a tengereket és mindent, ami bennük van. Te
adsz életet mindnyájuknak. Előtted borul le az ég serege.*

Ezelőtt olvasták el Mózes könyveit, a teremtést, és ahogy ott le van írva, imájukban is kijelentették, hogy Isten alkotta a mennyet és a földet, az egész univerzumot, és mindent, ami benne van.

Az Apcsel 4.-ik fejezetében, amikor a zsidó vezetők megtiltották az apostoloknak, hogy Jézus nevében beszéljenek, akkor Péter és János elmondták a többi híveknek, hogy mit mondtak nekik a Szanhedrin előtt. Ezután imádkozni kezdtek:

*„Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van,
Lehet, hogy emlékeztek a Nehémiásban olvasható imára, ahol hasonlóan
kezdődött az imájuk.*

*Te vagy, URam, az Isten, aki kiválasztottad Abrámot, kihoztad Úr-Kaszdimból, és
az Ábrahám nevet adtad neki.*

*A szívét hozzád hűnek találtad, és szövetséget kötöttél vele, hogy odaadod neki
a kánaániak, hettiták, emóriak, perizziek, jebúsziai és girgásiai földjét, odaadod
az ő utódainak. Meg is tartottad ígéretedet, mert igaz vagy!*

*Megláttad őseink nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottad kiáltásukat a
Vörös-tengernél.*

*Jeleket és csodákat tettél a fáraó előtt, összes szolgája előtt és országának
egész népe előtt, mert tudtad, hogy gögösen bántak velük. Olyan nevet szereztél
magadnak, amely ma is megvan.*

*A tengert kettéválasztottad előttük, úgyhogy a szárazon vonultak át a tenger
közepén. Üldözőiket úgy dobtad az örvénybe, mint követ a hatalmas vizekbe.*

Ez eléggé háttérbe szorítja azt az elméletet, amely szerint ez a víz egy sekély folyócska volt, amint néhány szkeptikus hazug állítja ezt.

Felhőoszlopban vezetted őket nappal és tűzoszlopban éjjel, hogy megvilágítsd nekik az utat, amelyen járnak.

Majd alászálltál a Sínai-hegyre, és beszéltél velük az égből. Adtál nekik helyes törvényeket, igaz tanításokat, jó rendelkezéseket és parancsolatokat.

Megismertetted velük szent nyugalomnapodat, és parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényt adtál nekik szolgálád, Mózes által.

Az égből adtál nekik kenyeret, amikor éheztek, és a kősziklából fakasztottál vizet, amikor szomjaztak. Azt mondtad nekik, hogy menjenek be, és vegyék birtokba azt a földet, amelyet esküre emelt kézzel ígértél oda nekik.

Eddig Isten hűségéről szóltak, most pedig a saját hibáikról kezdenek imádkozni.

A mi őseink azonban gőgösek voltak, nyakaskodtak, és nem hallgattak parancsolataidra.

A hiba mindig a mi oldalunkon van, pedig sokszor Istent akarjuk okolni.

Nem akartak engedelmeskedni, nem emlékeztek csodáidra, amelyeket velük tettél, hanem nyakaskodtak, és makacsságukban arra adták a fejüket, hogy visszatérnek a szolgaságba. De te bűnbocsátó Isten vagy, kegyelmes és irgalmas, hosszú a türelmed és nagy a szereteted, ezért nem hagytad el őket.

Vannak olyanok, akik azt állítják, hogy az Ótestamentum Istene a harag és az ítékezés Istene, nem tudnak hinni benne, és ezért csak az Új testamentum Isteneiben hisznek. Úgy tesznek, mintha két Isten létezne a Bibliában, de ez nem igaz. Az Ótestamentumban is láthatjuk, hogy Isten kegyelmes, kész a megbocsájtásra, irgalmas, lassú a haragra, nagy szeretete van, és nem hagy el. Mennyire irgalmas és kegyelmes Isten és mennyire megbocsájtó!

Pedig még borjúsobrot is készítettek maguknak, és ezt mondták: Ez a te istened, aki kihozott téged Egyiptomból! Ilyen gyalázatos dolgot követtek el.

De te nagy irgalmadban nem hagytad el őket a pusztában. Nem távozott el tőlük a felhőoszlop nappal, hogy vezesse őket az úton, sem a tűzoszlop éjjel, hogy világítson nekik az úton, amelyen jártak.

Jóságos lelkedet adtad, hogy értelmessé tegye őket. Nem vontad meg szájuktól mannádat, és adtál nekik vizet, amikor szomjaztak.

Milyen jó hozzánk Isten annak ellenére, hogy mi gyakran elbukunk, gyakran megkeményítjük a szívünket, Ő mégis mindig türelmes, kegyelmes, és szerető módon közelít hozzánk, és mindezek ellenére nem tagadja meg a népét, annak ellenére, hogy azok gyakran hátat fordítanak neki.

Negyven éven át gondoskodtál róluk a pusztában, nem nélkülöztek, ruháikat nem nyútták el, és lábuk nem dagadt meg.

Országokat és népeket adtál nekik, és határaikat nekik juttattad. Birtokba vették Szíhón országát, Hesbón királyának az országát és Ógnak, Básán királyának az országát.

Fiaikat pedig megsokasítottad, annyian lettek, mint az ég csillagai; és bevitted őket arra a földre, amelyről azt ígérted őseiknek, hogy bemennek oda, és birtokba veszik.

Fiaik be is vonultak, és birtokba vették azt a földet. Megaláztad előttük az ország lakóit, a kánaániakat, és kezükbe adtad őket királyaikkal és az ország népével együtt, hogy tetszésük szerint bánjanak velük.

Elfoglalták a megerősített városokat és a kövér földet. Birtokba vették a házakat, tele minden jóval; a kőbe vágott kutakat, a szőlőket, az olajfás kerteket és a sok gyümölcsfát. Ettek, jóllaktak és meghíztak. Dúskáltak bőséges ajándékaidban.

Ők azonban engedetlenné váltak, és föllázadtak ellened, törvényednek hátat fordítottak, prófétáidat meggyilkolták, mert intették és hozzád akarták téríteni őket; ilyen gyalázatos dolgot követtek el.

Ezért ellenségeik kezébe adtad őket, hogy szorongassák őket. De szorult helyzetükben hozzád kiáltottak, és te meghallgattad őket az égből. Nagy irgalmaddal szabadítókat adtál nekik, akik kiszabadították őket ellenségeik kezéből.

De mihelyt nyugalmuk lett, ismét gonoszsgot követtek el veled szemben, ezért újból átengedted őket ellenségeiknek, hogy uralkodjanak rajtuk. Majd újból kiáltottak hozzád, és te meghallgattad őket az égből, és irgalmaddal sokszor megmentetted őket.

Milyen pontos leírás ez Izrael népének történelméről!

Intetted, és törvényedhez akartad téríteni őket, de ők gögősek voltak, és nem hallgattak parancsolataidra, hanem vétkeztek törvényeid ellen; pedig ha az ember teljesíti azokat, él általuk. Pártütően hátat fordítottak, nyakaskodtak, és nem engedelmeskedtek.

Te mégis sok esztendőn át türelmes voltál irántuk, és lelkeddel, prófétáid által intetted őket, de ők nem figyeltek. Ezért más országok népeinek a kezébe adtad őket.

Nagy irgalmaddal mégsem semmisítetted meg, és nem hagytad el őket, mert kegyelmes és irgalmas Isten vagy.

Nagyon tetszik nekem ez az erőteljes imádság!

Most azért, Istenünk, te nagy, erős és félelmes Isten, aki hűségesen megtartod a szövetséget: ne tartsd csekélységnek azt a sok nyomorúságot, amely utolért bennünket, királyainkat, vezetőinket, papjainkat, prófétáinkat, őseinket és egész népedet az asszír királyok idejétől a mai napig!

Te igaz vagy mindazok ellenére, ami bennünket ért, mert te híven bántál velünk, mi pedig hitszegők voltunk.

Ez egy nagyon fontos beismerés! Vannak olyanok, akik manapság állandóan megkérdőjelezzik Isten igazságosságát. Hogy lehet, hogy a szeretet Istene ezt megengedi? Hogyan küldhet a szeretet Istene egy embert pokolra?

Hadd mondjam el, hogy Isten teljes mértékben igazságos! Jó, de mi van azzal a szegény afrikaival, aki sohasem hallott Jézus Krisztusról, és meghalt? Mi fog vele történni? Isten igazságos lesz vele! Jobb lenne, ha nem érte aggódnál, hanem magad miatt! Magad miatt kellene aggódjál, mert te ismered Őt. Isten vele is igazságos lesz, ha ne ismeri Jézust.

Te igaz vagy mindazok ellenére, ami bennünket ért, mert te híven bántál velünk, mi pedig hitszegők voltunk.

Hiszen királyaink, vezetőink, papjaink és őseink nem teljesítették törvényedet és nem figyelték parancsolataidra és intelmeidre, amelyekkel intted őket.

És bár országukban sok jótéteményt adtál nekik, tágas és kövér földdel ajándékoztad meg őket, mégsem szolgáltak téged, és nem tértek meg gonosz cselekedeteikből.

És most mi szolgálunk vagyunk! Éppen azon a földön, amelyet őseinknek adtál, hogy egyék annak gyümölcsét és javait, azon vagyunk szolgálók.

Termése azokat a királyokat gazdagítja, akiket fölénk helyeztél vétkeink miatt, és ők tetszésük szerint uralkodnak rajtunk és állatainkon. Mi pedig nagy nyomorúságban vagyunk.

Mindezek alapján írásbeli megállapodást készítettünk, amelyet pecséttel láttak el vezetőink, lévítáink és papjaink.

Megújították szövetségüket Istennel: nagyszerű ötlet és cél.

A továbbiakban felsorolják azoknak a neveit, akik megújították a szövetséget Nehémiással az élen. A 29.-ik verstől:

A nép többi része, a papok, a lévíták, a kapuőrök, az énekesek, a templomszolgák és mindazok, akik a tartományok népeitől elkülönültek, az Isten törvényéhez csatlakoztak, feleségeikkel, fiaikkal és leányaikkal együtt, mindenki, aki csak érett eszű volt.

Csatlakozva tehát előkelő honfitársainkhoz, átok alatt esküt tettünk, hogy Isten törvénye szerint élünk, amelyet Isten adott szolgája, Mózes által, és hogy megtartjuk és teljesítjük Urunknak, az ÚRnak minden parancsolatát, végzését és rendelkezését.

Nem adjuk leányainkat feleségül az ország egyéb lakóinak, sem az ő leányait nem vesszük feleségül fiainknak.

Ha az ország lakossága árut vagy bármilyen gabonát hoz be eladásra a nyugalom napján, nem vásárolunk tőlük a nyugalom napján, vagy más ünnepnapokon. A hetedik évben bevetetlenül hagyjuk a földet, és elengedünk minden tartozást.

Betartják tehát a Sabbath-év törvényét, ahogy Mózes törvényében ez le van írva: megadják a földnek a hetedik év nyugalmát, amelynek mellőzése miatt 70 évig voltak a babilóni fogságban, és elengednek minden tartozást.

Kötelezőnek fogadtuk el, hogy évenként egyharmad sekelt adunk Istenünk házána a szolgálatára:

a sorba rakott kenyerekre, az állandó ételáldozatra és az állandó égőáldozatra a nyugalom napjain, újholdkor, a megszabott ünnepeken, továbbá a szent adományokra és a vétékáldozatokra, hogy engesztelést szerezzenek Izraelnek, és minden munkára Istenünk házána.

Mi, papok, lévíták és a nép, sorsot vetettünk, hogy az áldozathoz szükséges fát családonként behordjuk Istenünk házába évről évre a megszabott időben, hogy égjen a tűz Istenünknek, az ÚRnak az oltárán, ahogyan az elő van írva a törvényben.

Bevisszük földünknek első termését és mindenféle gyümölcsfának az első termését évről évre az ÚR házába.

Elsőszülött fiainkkal és állatainkkal is úgy járunk el, ahogyan elő van írva a törvényben. Marháink és juhaink elsőszülötteit bevisszük Istenünk házába a papoknak, akik szolgálatot végeznek Istenünk házában.

Kenyértésztánknak, mindenféle gyümölcsfánknak, a mustnak és olajnak a legjavát felajánljuk, és bevisszük Istenünk házána a kamráiba a papoknak, földünkről a tizedet pedig a lévítáknak. És a lévítáknak kell beszedeniük a tizedet minden földművelő városban.

Egy ároni pap legyen a lévítákkal, amikor a lévíták beszedeni a tizedet. A lévíták pedig vigyék be a tizednek a tizedét Istenünk házába, a kincstár kamráiba.

Ezekbe a kamrákba kell bevinniük Izrael fiainak és Lévi fiainak a felajánlott gabonát, mustot és olajat, mert ott vannak a szent edények meg a szolgálatot végző papok, a kapuőrök és az énekesek. Nem fogjuk elhanyagolni Istenünk házá!

Mindezek a Törvényben voltak leírva, és most ismét megfogadják mindezt Isten előtt, hisz szívük óhaja szerint ismét Istennel szeretnének járni, Őt akarják szolgálni.

A 11.-ik fejezetben:

A nép vezetői Jeruzsálemben telepedtek le. A nép többi részére pedig sorsot vetettek azért, hogy minden tíz ember közül egy Jeruzsálembé költözzék, és a szent városban lakják, a többi kilenc pedig maradjon a maga városában.

Visszatelepülésükkor egy igen nagy területet kellett belakjanak, és csak kb. 50.000-en voltak, ezért eldöntötték, hogy kb. 5.000 fognak Jeruzsálemben lakni. A főváros és környéke nem volt a legjobb a megművelésre szánt föld tekintetében. A Hebron és a Betlehem felé eső részek sokkal jobb megélhetést biztosítottak, ezért sorsot vetettek, hogy kik hová költözzenek. A továbbiakban

olvashatjuk azoknak a családoknak a névsorát, akik Jeruzsálemben maradtak, majd a 20.-ik verstől kezdve pedig azokét, akik a többi területekre költöztek.

A 12.-ik fejezetében az akkor szolgáló papok és lévíták névsorát és származási táblázatait találhatjuk a 10.-ik és 21.-ik versek között, majd a vezetőik névsorát is olvashatjuk. A 27.-ik verstől:

Jeruzsálem falának a felavatásakor mindenütt fölkeresték a lévítákat, és elvitték őket Jeruzsálembé, hogy tartsák meg a felavatást, és örvendezzenek hálaadással, énekléssel, cintányérokkal, lantokkal és citerákkal.

Nagy ünnepléssel és lakomával ünnepelték a falak felavatását.

Össze is gyűltek az énekesek Jeruzsálem egész környékéről, a netófiák falvaiból, Bét-Gilgálból, Geba és Azmávet vidékéről, mert az énekesek Jeruzsálem körül építettek maguknak falvakat. És miután a papok meg a lévíták megtisztították magukat, megtisztították a népet, a kapukat és a falat is. Azután felküldtem Júda vezető embereit a fal tetejére, és felállítottam két nagy hálaadó énekkart és menetet.

Majd a 43.-ik verstől:

Azon a napon nagy véresáldozatokat mutattak be, és örültek, mert az Isten nagy örömet szerzett nekik. Még az asszonyok és gyermekek is örültek. Messzire elhallatszott, hogy mennyire örülnek Jeruzsálemben. Azon a napon felügyelőket állítottak a kincsek, a felajánlások, az első termés és a tizedek raktárai élére, amelyekbe összegyűjtötték a papoknak és a lévítáknak járó törvényes részt a városok mezőiről, mert örültek a júdaiak, hogy szolgálatba álltak a papok és a lévíták. Ezek vigyáztak az istentisztelet rendjére és a tisztaság rendjére, ugyanígy az énekesek és a kapuőrök is, Dávidnak és fiának, Salamonnak a parancsa szerint. Mert igen régóta, Dávid és Ászáf idejétől fogva voltak az énekeseknek vezetői, és voltak Istent dicsérő és hálaadó énekek. Zerubbábel idejében és Nehémiás idejében egész Izráel megadta az énekeseknek és a kapuőröknek napról napra járó részt. A szent adományokat átadták a lévítáknak, a lévíták pedig átadták a szent adományokat Áron fiainak. Az egyik napon olvastak Mózes könyvéből a nép előtt, és azt találták benne megírva, hogy az ammóniak és a móábiak sohasem tartozhatnak az Isten gyülekezetéhez, mert nem mentek Izráel fiai elé kenyérrel és vízzel, hanem fölbérelték ellenük Bálamot, hogy átkozza meg őket; de Istenünk áldásra fordította az átkot. Amikor meghallották ezt a törvényt, kizártak Izráelből minden keverék népet.

Miközben olvassák Isten törvényeit, folyamatosan új dolgokat fedeznek fel benne, és így jöttek rá arra is, hogy egy moábi vagy egy ammóni nem tarthat Isten gyülekezetéhez, mert amikor Egyiptomból az Igéret földje felé vonultak, akkor ezek nem engedték át őket a földjükön, majd Bálám király felbérelte Bálákot, hogy megátkozza őket.

Ezt megelőzően Eljásib pap, Istenünk háza kamráinak a gondnoka, rokonságba került Tóbijjával,

Korábban Tóbijj sok fejfájást okozott nekik, amikor a falakat fel akarták építeni, és lám, a pap ennek a barátja volt.

és berendezett neki egy nagy kamrát, bár ott azelőtt az adományokat, a tömjént és az edényeket, meg a lévítáknak, az énekeseknek és a kapuőröknek rendelt gabona, must és olaj tizedét, és a papoknak felajánlott ajándékokat szokták tartani.

Annak ellenére, hogy ez a fickó ennyi bosszúságot okozott nekik, mégis a főpap egy helyet készített neki, hogy a Templomban lakhasson.

Amikor mindez történt, nem voltam Jeruzsálemben, mert Artahasztának, Babilónia királyának a harminckettedik évében a királyhoz mentem. Bizonyos idő múlva szabadságot kértem a királytól.

Mihelyt megérkeztem Jeruzsálembe, észrevettem, milyen helytelen dolgot tett Eljásib Tóbijjá érdekében, amikor egy kamrát rendezett be neki az Isten háza udvarában.

Ezt én igen rossznak tartottam, ezért kidobtam a kamrából minden holmit, ami a Tóbijj házából való volt.

Azután megparancsoltam, hogy tisztítsák meg a kamrát, és visszahordattam oda az Isten házához tartozó edényeket, adományokat és tömjént.

Megtudtam azt is, hogy a lévítáknak járó részt nem adták meg, és ezért a szolgálatra kötelezett lévíták és énekesek elszökdöstek a maguk mezejére.

Ne is olyan régen olvasták fel a törvényeket, és szövetséget kötöttek, hogy Istent fogják szolgálni, tizedet adnak a templomnak, be fogják tartani a törvényeket, a sabbath-ot. Nem volt sok időre szükség ahhoz, hogy eltérjenek a fogadalmuktól! Milyen gyorsan el tudunk mi is térni Istennek adott ígéreteinktől, és milyen gyorsan megtörjük a Vele kötött szövetségünket! Pedig a fogadalmainkat őszintén kötöttük.

Hány és hány fogadalmat szegtem meg én magam is! Amikor gyerek voltam mindig jobb akartam lenni, a megfelelő dolgokat tenni, ezért aztán megfogadtam Istennek, hogy minden nap imádkozok a héten, mindent Érte teszek ezen a héten, csak Őt akarom szolgálni, de aztán nem így történt. A következő vasárnap annyira nagy büntudatom volt, hogy ismét üdvösségi fogadalmat kellett tegyek,

és ismét megfogadtam, hogy ezen a héten Őt fogom szolgálni. És ezt őszintén gondoltam.

Jézus azt mondta Péternek, „a lélek kész”. Én is így voltam ezzel: a lelkemmel Istent akartam szolgálni, de a testem erőtlen volt erre. Akartam a jó dolgot cselekedni, de véghezvinni már nem tudtam. Szívemmel az Urat szolgáltam, de a testem máshol volt.

Nagyon sok fogadalmat tettem, mint Izrael gyermekei.

Én is minden nyári táborban aláírtam a szövetséget Vele: soha nem fogok inni, cigizni, győztes életet fogok élni Vele. Ott álltam a tábortűz mellett, folytak a könnyeim, és fogadkoztam, hogy „Istenem, ebben az évben Téged foglak szolgálni.” Az akarat, a vágy ott volt, de a probléma a hogyanban volt.

Mennyire hálás vagyok Istennek, azért a napért, amikor rájöttem, hogy Isten áldásai nem függenek az én ígéreteim megtartásától, hanem csak azért kapom mndezeket az áldásokat, mert Ő egy kegyelmes Isten. Ekkor kezdtem megtapasztalni az Ő munkáját az életemben, az Ő kegyelmét és irgalmát. Ne fogadkozzatok többet, mert rájöttem arra, hogy az Istennek tett ígéretek nem az Ő útjaiban való hitünket erősítik, hanem a saját erőfeszítésünkben vetett hitet.

Minden fogadalmam valamiféleképpen a saját testemben vetett hitet nyilatkoztatta ki: „Istenem, én ezt meg fogom tenni Érted.” És így is gondoltam, de a testem gyenge, és tudom, hogy a testemben semmi jó sem lakozik.

Ezért nem kérdőjelezem meg ezeknek az embereknek sem az őszinteségét, amikor aláírták a szövetséget, de Nehémiás már azt látja, hogy az emberek visszatértek a régi életükhöz, így a lévíták el kellett menjenek dolgozni a mezőkre, hogy megélhessenek. Így aztán megszűntek a templomi dicsőítések.

Ezért megszidtam az előljárókat, és ezt mondtam: Miért ilyen elhagyatott az Isten háza?! Azután összegyűjtöttem és helyükre állítottam őket.

Az egész Júda pedig beszolgáltatta a raktárakba a gabonának, a mustnak és az olajnak a tizedét.

A raktárak felügyelőjévé kineveztem Selemjá papot, Cádók írástudót és a lévíták közül Pedáját, melléjük pedig Hánánt, Zakkúr fiát, Mattanjá unokáját, mivel őket megbízhatóknak tartották. Nekik kellett kiosztaniuk szolgatársaik járandóságát.

Ezért emlékezz meg rólam, Istenem, és ne töröld ki könyvedből hűséges tetteimet, amelyeket Istenem házáért és az ottani teendőkért vittem véghez!

Ebben az időben azt láttam Júdában, hogy a nyugalom napján szőlőt taposnak, gabonát hordanak, a szamarakra terhet raknak, és bort, szőlőt, fűgét és mindenféle terhet hordanak Jeruzsálemben a nyugalom napján. Ezért figyelmeztettem őket, hogy ezen a napon ne áruljanak eleséget.

Tírusziak is voltak ott, akik halat és mindenféle árut hoztak, és a nyugalom napján árusították a júdaiaknak Jeruzsálemben.

Korábban megfogadták, hogy semmivel sem fognak kereskedni szombat napon Jeruzsálemben, de megszegték ezt is.

Ezért megszidtam a júdai nemeseket, és ezt mondtam nekik: Miért követtek el ilyen gonoszságot, hogy megszenteltelenítitek a nyugalom napját?!

Hiszen ugyanezt követték el őseitek, ezért hozta ránk és városunkra Istenünk ezt a sok bajt! Ti pedig még növelitek Isten haragját Izráel ellen azzal, hogy megszenteltelenítitek a nyugalom napját!

Amikor a nyugalom napja előestéjén árnyék borult Jeruzsálem kapuira, megparancsoltam, hogy zárják be az ajtószárnyakat. Azt is megparancsoltam, hogy ne nyissák ki azokat, amíg el nem múlt a nyugalom napja. Néhány legényemet a kapukhoz állítottam, hogy ne jusson be semmiféle teher a nyugalom napján.

Nehémiás elejét vette a dolgoknak, és bezáratta a kapukat a szombat kezdete előtt.

Érdekes, hogy a zsidók már péntek 2 óra körül kezdik bezárni a boltjaikat. Mire a nap lemegy, a családok mind összegyűlnek az otthonokban, az anya imádkozik, és meggyújtják a sabbath-gyertyát, és elkezdődik a sabbath-dicsőítés.

Jeruzsálem környékén sok helyen be akarják tartatni a szombatra vonatkozó nyugalmat, és nem engedik, hogy autóval behajtsanak a környékre, ezért még Jeruzsálemben is vannak olyan utcák, amelyek elbarikádoznak, hogy ne lehessen behajtani oda.

Vannak olyan fiúk, akik kővel dobálják az arra járó autókat, annak ellenére, hogy ez is a szombat megszegése, mert nem lehet munkát végezni ezen a napon, és a kődobálás is ennek számít.

Nehémiás kényszerrel tartatta be a szombatot.

Ezért a kereskedők és a különféle áruk árusai egyszer-kétszer Jeruzsálemben kívül háltak.

Ekkor figyelmeztettem őket, és ezt mondtam nekik: Miért háltok a várfal előtt? Ha még egyszer ilyet tesztek, megbüntetlek benneteket! Attól fogva nem jöttök a nyugalom napján.

Azután megparancsoltam a lévítáknak, hogy tisztítsák meg magukat, jöjjenek el, és őrizzék a kapukat, hogy az emberek megszenteljék a nyugalom napját. Ezért is emlékezz meg rólam, Istenem, és légy kegyelmes hozzám nagy szereteted szerint!

Ugyanabban az időben láttam olyan júdaiakat, akik asdódi, ammóni és móabi nőket vettek feleségül,

és gyermekeik fele asdódi nyelven beszélt. Júdai nyelven már nem is tudtak, hanem valamelyik másik nép nyelvén beszéltek.

Ezért szidtam és átkoztam őket, sőt egyeseket megvertem és megtépáztam. Majd megeskettam őket az Istenre, hogy nem adják leányaikat azoknak a fiaikhoz, és nem veszik el azoknak a leányait sem fiaiknak, sem maguknak.

Korábban ezt is megfogadták, de most mégis megtették, ezért átkot hoztak saját fejükre.

Hiszen ugyanígy vétkezett Salamon, Izráel királya is! Pedig nem sok népnek volt olyan királya, mint ő: Isten szerette őt, és egész Izráel királyává tette, de még őt is vétekbe vitték az idegen nők.

Van ebben valami. Sokat írt erről Salamon a Példabeszédekben, arról a bizonyos asszonyról, aki kérkedik a nyelvével, kacsint a szemével, és hívja a gyanútlant a házába. Salamon figyelmeztet, hogy ne menj a házába, mert az a pokol kapuja, és sok erős embert tönkretesz. Személyes tapasztalatból beszél, hisz akármennyire is bölcs volt, és bármennyire is megáldotta Isten, mégis az ő bukását is az idegen nők okozták.

Nehémiás is erre emlékezteti az embereket:

*Mégis azt kell rólatok hallanunk, hogy ilyen nagy gonoszságot követtek el?! Hűtlenek lettetek Istenünkhöz, mert idegen nőket vettetek feleségül!
Eljásib főpap fiának, Jójádának az egyik fia a hóróni Szanballat veje volt, ezért elkergettem őt magam mellől.*

Tóbijjá volt az egyik, és Szanballat a másik vezető, akik keresztbe tettek Nehémiásnak, amikor a falat kezdték építeni.

*Emlékezz rá, Istenem, hogy mennyire beszennyezték a papi tisztséget és a lévita papsággal kötött szövetséget!
Így tisztítottam meg őket minden idegen dologtól. Megállapítottam a papok és a lévíták feladatait, mindenkinek a maga munkáját,
és azt, hogy meghatározott időben hozzák be a fát meg az első termést. Tartsd emlékezetben, Istenem, mindezt az én javamra!*

Ez volt Nehémiás története, aki nagyszerű és tisztességes ember volt, és nagyon tetszik nekem az ő hozzáállása, az odaszánása Isten munkájára, és az eltökéltsége. Nagyon érdekes lesz találkozni vele.